

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה ג'
מחיגר (3)
גליון 102

שבת שלום, קוראים יקרים!

רחמנא לצלן, מאחר שמחזק עצמו במה שהוא, עדין יש לו תקנה לשוב ולחזור אליו יתברך.

ואיך אפשר להשמר מהלא טוב שלא יזיק לנו? על ידי התורה, שהיא עץ חיים למחזיקים בה. התורה היא האילן שכל כך מאים על השדים, כמו שרבנו מספר: "ויש אילן, שאם היה אותו האילן נשקה - לא היה נשאר ממנו כלום". התורה מדריכה אותנו בחיי היום יום, איך להתנהג בכל דבר, שהשדים והקלפות לא יהיה להם שליטה עלינו כלל. כל הלכה, כל למוד בתורה זה שמירה. הנעגל וואסער בפקר, התפלה, כל ברכה ודבור של קדשה, זה הורג את הקלפות. לכן הם עומדים וחופרים יום וילילה שלא יגיע מים לאילן, פי אם יפרח אילן החיים, שזה התורה הקדושה, ימותו הם...

את הפגיעה והנזק של השדים לבריות, מכנה רבנו: "ליצנות" שהיא קלפה אימה ונוראה, כי הליצנות גורמת שדברי התורה לא יכנסו ללב, והצדיקים האמתים מזהירים אותנו להתרחק מכל מיני לצים, שזה אולי מענין ומצחיק באותו רגע לשמע את דבריהם, אך הנזק הנגרם מדברי ליצנות אי אפשר לתאר, שזה עקר דרכם של השדים שעושים ליצנות.

ה' יתברך יזכנו לדבק בדרך התמימות, כמו התם, שדרכו היה לומר: "רק בלי ליצנות". ונזכה ללכת בדרך התורה הקדושה, ולא נסור ממנה ימין ושמאל, אמן.

שבת שלום ומברך!

בהמשך המעשה השבוע, רבנו מספר על השני אלה קרים, ששם נמצאים השדים. להרבה אנשים זה נושא שהוא מעבר להבנה, ולא מדברים מזה כלל, אך אם רבנו ז"ל מדבר ומאריך בזה, זה בודאי לא סתם. במקומות אחרים רבנו קורא לשדים: הלא טוב, "די נישט גוטע", אפשר לומר שזה כל הענין שלהם שבמהותם הם אינם טובים, להפך מיהודי, כי זה ידוע שכל יהודי הוא טוב במהותו הפנימית, כמו שה' הוא טוב לכל, והתורה טובה היא מכל סחורה, אז גם עם ישראל הוא טוב, פי קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא, (זה דבר אחד), על כן ברור מעל כל ספק, שכל יהודי הוא טוב, ויש בו נשמה שחצובה מתחת פסא הכבוד, ומה שרואים שלפעמים אנשים מתנהגים לא טוב, זה פי הם עושים מעשים לא טובים, ובהם הם מכסים ומסתירים את הטוב שלהם, אך זה לא מי שהם באמת, רק הטוב שלהם נמצא בגלות, וכבוש בתאוות ובמדות הרעות של אמות העולם.

אך מול הטוב הנפלא הזה שיש בכל איש ישראל, יש את הלא טוב, שזה הס"מ הקלפות השדים והמזיקים, שהם לא טובים במהותם, וכל ענינם זה רק להרס ולהזיק ח"ו. כמו שרבנו מספר, שהם עושים ליצנות מי הזיק יותר, וכדומה, ואין שום תקנה לאחריהם, כי סופם יהיה "ולא נשאר מהם כלל, ונעשו כלא היו, אמן", לא כן אנחנו, עם ישראל קדושים, שהטוב שלנו הוא אמת ונצח, ויש לנו תקנה יהיה איך שיהיה, כי באמת בפנימיותנו יש בנו טוב, וכל הרע זה רק כמו לכלוך שנגאחז בו, כמו שכתוב בליקו"מ ע"ח תנינא: "ואיך שהוא, אפלו אם נפל למקום שנפל,

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ג' - מחגר (3)

שפּרָה רַבּוּנוּ נַחֲמָן מִבְּרִסְלָב זִיע"א

פעם אחת נעשה מלך חדש ביניהם, ועשו לפניו ליצנות גדולות, כנ"ל, ובא בשמחה גדולה, ועשה לעצמו אבירות לב מאד, ואמר לעקר את האילן פלו לגמרי, ויצא לטייל עם שריו. וחזק לבו מאד, ורץ לעקר האילן לגמרי, וכשבא אליו, נתן קול גדול, ונפל עליו פחד, וחזר לאחוריו ובא בכעס גדול וחזר.

והיה הולך בתוך כף נסתפל וראה בני־אדם יושבים (הינו הפת אנשים של החכם הנ"ל), ושלח איזה אנשים מאנשיו לעשות להם כראוי, כדרךם תמיד (הינו שזה המלך שלח להזיקם כדרךם), וכיון שראו אותם אותה המשפחה של בני־אדם הנ"ל, נפל עליהם פחד. ואמר להם הזקן הנ"ל: אל תפחדו.

וכשנתקרבו השדים לשם, לא היו יכולים להתקרב אליהם מחמת העגול הנ"ל שהיה סביבותם, ושלח שלוחים אחרים, ולא היו יכולים גם־כן, ובא בכעס גדול, והלך בעצמו, ולא היה יכול גם הוא לקרב אליהם,

ויבקש מהזקן שיניחנו לפניו לשם ואמר לו: מאחר שאתה מבקש, אניח אותך לפני, אבל אין דרך שילך המלך יחידי, ואניח אותך עם עוד אחד לפני, ופתח להם פתח ונכנסו, וחזר וסגר העגול.

אמר המלך להזקן: איך אתה בא לישיב על מקום שלנו? אמר לו: מפני מה הוא מקומך? הוא מקום שלי! אמר לו: אין אתה מתירא ממני? השיב לו: לאו! אמר לו: אין אתה מתירא? ופשט עצמו ונעשה גדול מאד עד השמים, ורצה לבלעו.

אמר הזקן: אף־על־פי־כן אני מתירא כלל, אף אם אני רוצה, תהיה אתה מתירא ממני. והלך והתפלל קצת, ונעשה עב וענן גדול, והיו רעמים גדולים, והרעם הורג אותם, ונהרגו כל השרי מלוכה שלו שהיו עמו, ולא נשארו כי אם הוא עם האחד שהיה עמו שם בתוך העגול, וביקש אותו שיפסק הרעם, ופסק.

ענה המלך ואמר: מאחר שאתה איש כזה, אתן לך ספר מכל המשפחות של שדים, כי יש בעלי שמות שאינם יודעים רק ממשפחה אחת, ואפלו אותה המשפחה אינם יודעים

פעם אחת היה חכם אחד, והקיסר מהמדינה היה אפיקורס גדול, ועשה את כל המדינה לאפיקורסים. והלך החכם וקרא את כל בני משפחתו. ענה ואמר להם: הלא אתם רואים שהקיסר הוא אפיקורס גדול, ועשה את כל המדינה אפיקורסים,

וקצת ממשפחתנו עשה גם־כן לאפיקורסים. בכן נפרש אל המדבר, כדי שנשארו בהאמונה בהשם יתברך. והסכימו עמו. ואמר החכם שם (הינו שהזכיר איזה שם מן השמות), והביא אותם אל המדבר, ולא הוטב בעיניו אותו המדבר, ואמר שם ונשא אותם אל מדבר אחר, ולא הוטב בעיניו גם־כן. ואמר עוד שם, והביא אותם אל מדבר אחר, והוטב בעיניו.

ואותו המדבר היתה סמוכה אל השני אלף הרים, והלך (אותו החכם הנ"ל) ועשה עגול סביבותם, שלא יוכל שום אחד להתקרב אליהם.

ויש אילן, שאם היה אותו האילן נשקה, לא היה נשארו ממנו (הינו מן השדים) כלום. על כן עומדים יום ולילה מאתנו, שחופרים ואינם מניחים מים להאילן. ושאל אותו: למה עומדים יום ולילה? כיון שחופרים פעם אחת למנוע המים, די.

השיב לו: שיש בינינו מדברים, ואלו המדברים הולכים ועושים מחלקת בין מלך זה למלך אחר, ועל־ידי־זה נעשה מלחמה, ועל־ידי־זה נעשה רעידת הארץ, ונופל האדמה שסביבות החפירה, ויוכל לבוא מים להאילן.

על כן עומדים תמיד לחפר, כנ"ל, וכשנעשה מלך בינינו, עושים לפניו כל הליצנות ושמיחים. זה מתלוצץ איך הזיק תינוק, והיולדת מתאבלת עליו, וזה מראה ליצנות אחרות, וכן כמה מיני ליצנות, וכשהמלך בא בתוך השמחה, הוא הולך ומטייל עם השרי מלוכה שלו, ומנסה עצמו לעקר האילן, כי אם לא היה האילן כלל, היה טוב לנו מאד. ומחזק לבו מאד כדי לעקר האילן פלו, וכשבא אל האילן, אזי האילן צועק מאד, ואזי נופל עליו פחד וחזר לאחוריו.

בשְׁלֵמוֹת. אֲנִי אֶתֶן לָךְ סֵפֶר שְׁכֵתוֹב בּוֹ כָּל הַמְּשֻׁפָּחוֹת, כִּי אֶצְלֶה הַמְּלָךְ כְּתוּבִים כָּלֵם, וְאֶפְלוּ מִי שְׁנוֹלֵד נִכְתָּב אֶצֶל הַמְּלָךְ.

וְשַׁלַּח אֶת הָאֶחָד, שֶׁהָיָה עִמּוֹ אַחַר הַסֵּפֶר (הֵינּוּ שֶׁהַמְּלָךְ שֶׁל הַשָּׂדִים שַׁלַּח אֶת הָאֶחָד, שֶׁהָיָה עִמּוֹ בְּתוֹךְ הַעֲגוּל אַחַר הַסֵּפֶר. נִמְצָא, שְׁטוֹב עֲשֵׂה שֶׁהֵנִיחַ אוֹתוֹ עִם עוֹד אֶחָד לִפְנֵס, כִּי אִם לֹא, אֶת מִי הָיָה שׁוֹלֵחַ?) וְהֵבִיא לוֹ הַסֵּפֶר, וּפְתַח אֶת הַסֵּפֶר, וְרָאָה כְּתוּב בּוֹ אֶלֶף אֲלָפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת מְשֻׁפָּחוֹת שְׁלֵהֶם, וְהִבְטִיחַ הַמְּלָךְ שֶׁלֹּא יִזְיקוּ לְעוֹלָם אֶת כָּל מְשֻׁפָּחָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַזְּקֵן הַנִּלְל, וְצוּהָ לְהֵבִיא כָּל הַפֶּאֶטְרָעֵטִין שֶׁל כָּל בְּנֵי מְשֻׁפָּחָתוֹ, וְאֶפְלוּ אִם יִהְיֶה נוֹלָד לָהֶם (אֵיזָה יֶלֶד) יָבִיאוּ תַּכְף הַפֶּאֶטְרָעֵט שְׁלוֹ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִזְזֵק שׁוּם אֶחָד מִמְשֻׁפָּחַת הַזְּקֵן.

אַחֲרֵיכֶּה, כְּשֶׁהִגִּיעַ זְמַנוֹ שֶׁל הַזְּקֵן לִפְטוֹר מִן הָעוֹלָם, קָרָא לְבָנָיו וְצוּהָ לָהֶם וְאָמַר לָהֶם: אֲנִי מְנִיחַ לָכֶם זֶה הַסֵּפֶר: וְהִלֵּא אֶתֶם רוֹאִים שֵׁיטֵשׁ לִי כַחַּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם זֶה הַסֵּפֶר בְּקִדְשָׁהּ, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵינִי מְשֻׁתַּמֵּשׁ בּוֹ. רַק יֵשׁ לִי אֲמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ. גַּם אֶתֶם אַל תִּשְׁתַּמְשׁוּ בּוֹ. אֶפְלוּ אִם יִמְצָא אֶחָד מִכֶּם שְׁיֹכַל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁהּ, אַף־עַל־פִּי־כֵן אַל יִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, רַק יִהְיֶה לוֹ אֲמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ. וְנִפְטָר הַחֶכֶם,

וְהִלֵּךְ הַסֵּפֶר בִּירֵשָׁה וּבָא לְבֵן בְּנוֹ, וְהָיָה לוֹ כַחַּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁהּ, רַק שֶׁהָיָה לוֹ אֲמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא הָיָה מְשֻׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, כְּאֲשֶׁר צִוָּה הַזְּקֵן.

וְהַמְדַּבְּרִים שֵׁיטֵשׁ בִּינֵיהֶם הָיוּ מִפְתִּים אֶת נֶכֶד הַזְּקֵן הַנִּלְל: בְּאֲשֶׁר שֵׁיטֵשׁ לָךְ בְּנוֹת גְּדוּלוֹת וְאִין לָךְ לִפְרִנְסָם וְלִהַשִּׁיאָם, עַל כֵּן הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּזֶה הַסֵּפֶר. וְהוּא לֹא הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהֵם מִפְתִּים אוֹתוֹ, וְסָבַר שֶׁלְבוּ מֵיַעֲצוֹ לָזֶה.

וְנִסַּע לְאֲבִיו זְקֵנוֹ עַל קִבְרוֹ, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: בְּאֲשֶׁר שֶׁהִנַּחְתָּ צִוָּהָ שֶׁלֹּא לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַסֵּפֶר, רַק שֶׁיִּהְיֶה לָנוּ אֲמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ, וְעַתָּה הֵלֵב מִפְתָּה אוֹתִי לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ.

עֲנָה אוֹתוֹ (הַזְּקֵן הַנִּפְטָר הַנִּלְל): אַף־עַל־פִּי שֵׁיטֵשׁ לָךְ כַחַּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁהּ, מוֹטֵב שֶׁיִּהְיֶה לָךְ אֲמוּנָה בְּהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ וְאַל תִּשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, וְהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹר לָךְ. וְעֲשֵׂה כֵן.

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה הַמְּלָךְ חוֹלָה בְּאוֹתָהּ מְדִינָה שְׁיוֹשֵׁב בָּהּ הַנֶּכֶד שֶׁל הַזְּקֵן הַנִּלְל וְעַסֵּק בְּדַאקְטוֹרִים וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת

רְפוּאָה. מַחֲמַת גְּדֹל הַחֲמִימוֹת שֶׁהָיָה שָׁם בְּאוֹתָהּ הַמְדִינָה לֹא הָיוּ מוֹעִילִים הַרְפוּאוֹת, וְגָזַר הַמְּלָךְ שֶׁיִּשְׁרָאֵל יִתְפַּלְלוּ בַעֲדוֹ. אָמַר הַמְּלָךְ שְׁלָנוּ: בְּאֲשֶׁר שָׁזָה הַנֶּכֶד הַנִּלְל יֵשׁ לוֹ כַחַּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַסֵּפֶר בְּקִדְשָׁהּ וְאֵינּוּ מְשֻׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, עַל כֵּן נַעֲשֵׂה לְטוֹבָתוֹ, וְצוּהָ עָלַי לְהִיּוֹת שָׁם עִנּוֹ כְּדִי שֶׁיִּהְיֶה לְהַמְּלָךְ רְפוּאָה מִהַרְפוּאוֹת שְׁלֵקַח כְּבָר וּמִהַרְפוּאוֹת שִׁיקַח עוֹד. וְהַנֶּכֶד הַנִּלְל לֹא יָדַע כָּלֵל מְזָה, וּמַחֲמַת זֶה אֲנִי הֵייתִי בְּכֶאֱן עִנּוֹ (כֹּל זֶה הָיָה מִסֵּפֶר הָעִנּוֹ לְהַשְׁלִיחַ).

וְזֶה הַבֵּן הַנִּלְל (הֵינּוּ זֶה שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ כַחַּ בְּרַגְלָיו בְּתַחֲלָה) הָיָה הוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם וְשׁוֹמֵעַ. וְהֵבִיאוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ, וְצוּהָ הַמְּלָךְ שִׁיקַחוּ הַכַּחַ וְיַחֲזִירוּ לְהַמְּלָךְ הַנִּלְל, וְהַחֲזִירוּ לוֹ הַכַּחַ, וְאָז חָזַר הַבֵּן שֶׁל הַשָּׂדִים הַנִּלְל, כְּנִלְל, וּבָא מִיָּסֶר מְאֹד בְּלֹא כַחַ, כִּי עִנּוּ אוֹתוֹ מְאֹד שָׁם, וְחָרָה לוֹ מְאֹד עַל הַמְּכַשֵּׁף שֶׁעָנָה אוֹתוֹ כְּלִיכָה, וְצוּהָ לְבָנָיו וּמְשֻׁפָּחָתוֹ שֶׁיִּהְיוּ אוֹרְבִים תְּמִיד עַל הַמְּכַשֵּׁף הַנִּלְל,

וַיֵּשׁ בִּינֵיהֶם מְדַבְּרִים, וְהִלְכוּ וְהִגִּידוּ לְהַמְּכַשֵּׁף שִׁישְׁמֹר עֲצֻמוֹ, כִּי הֵם אוֹרְבִים עָלָיו, וְעֲשֵׂה הַמְּכַשֵּׁף תַּחֲבוּלוֹת, וְקָרָא עוֹד מְכַשְׁפִּים שִׁיּוֹדְעִים מְשֻׁפָּחוֹת כְּדִי לְשְׁמֹר מֵהֶם, וְחָרָה מְאֹד לְהַבֵּן הַנִּלְל וּלְמְשֻׁפָּחָתוֹ עַל הַמְּדַבְּרִים עַל שֶׁגָּלוּ סוּדוֹ לְהַמְּכַשֵּׁף.

פַּעַם אַחַת נִזְדַּמְּן שֶׁהִלְכוּ יַחַד מִמְשֻׁפָּחָה שֶׁל הַבֵּן הַנִּלְל וּמִהַמְּדַבְּרִים עַל הַמְּשֻׁמֵר אֶצֶל הַמְּלָךְ, וְהִלְכוּ בְּנֵי הַמְּשֻׁפָּחָה הַנִּלְל וְעֲשׂוּ עֲלֵיכֶה עַל הַמְּדַבְּרִים, וְהָרַג הַמְּלָךְ אֶת הַמְּדַבְּרִים, וְחָרָה לְהַמְּדַבְּרִים הַנִּשְׁאָרִים, וְהִלְכוּ וְעֲשׂוּ מְרִידָה בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְהָיָה בֵּין הַשָּׂדִים רָעֵב וְחִלְשׁוֹת וְחָרַב וְדָבַר,

וְנַעֲשֵׂה מְלַחְמוֹת בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְעַל־דִּיזָה נַעֲשֵׂה רְעִידַת הָאָרֶץ וְנִפְלָה הָאָרֶץ כְּלָה וְנִשְׁקָה הָאֵילָן כְּלוֹ, וְלֹא נִשְׁאָר מֵהֶם כְּלָל, וְנַעֲשׂוּ כְּלֹא הָיוּ. אָמֵן.

סוּד מַעֲשֵׂה זֶה מְרַמֵּז בְּקִפְטִיל א' שְׁבַת־הַלֵּיל: אֲשֶׁר־יֵאָשֵׁר וְכוּ', דָּרָךְ רְשָׁעִים דָּרָךְ צְדִיקִים וְכוּ'. הֵינּוּ בַחֲנִית הַדְּרָכִים הַנִּלְל שֵׁיטֵשׁ בְּהֵם הָאֶבֶק שְׁמִפְזָרִים וְכוּ'. וְהָיָה כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מִים אֲשֶׁר פָּרְיוֹ יִתֵּן בַּעֲתוֹ וְעֵלְהוּ וְכוּ'. וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה יִצְלִיחַ. הֵינּוּ הָאֵילָן הַנִּלְל. שְׁכַל פָּרְיוֹ וְעֵלְיוֹ הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכָל מִסְגָּל מְאֹד כְּנִלְל.

דוֹק וְתִשְׁכַּח עוֹד אֵיזָה רְמִזִּים: אֲשֶׁר־יֵאָשֵׁר אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ כִּי בְּתַחֲלָה לֹא הָיָה יְכוּל לִילֵךְ: לֹא עָמַד כִּי אַחֲרָיֶךָ לֹא הָיָה יְכוּל לַעֲמֹד גַּם־כֵּן: וּבְמוֹשֵׁב לְצִיִּים. הֵינּוּ מוֹשֵׁב לְצִיִּים הַנִּלְל שֶׁעוֹשִׂין לִיצְנוּת וְכוּ' כְּנִלְל: כְּמוֹץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רֵיחַ הֵינּוּ רֵיחַ שְׁנוֹשָׂא הַפּוּל הַנִּלְל: וְכֹל זֶה הוּא רַק רְמִזִּים בְּעֵלְמָא. שֶׁהָאִיר עֵינָיו קָצַת. לְמַעַן נְבִין וְנִשְׁפִּיל קָצַת עַד הֵיכֵן הַדְּבָרִים מְגִיעִים. אֲבָל הַדְּבָרִים סְתוּמִים עֲדוֹן בְּתַכְלִית הַהַעֲלֵם: כִּי כָּל אֵלוֹ הַמַּעֲשִׂיּוֹת שֶׁסֹּפֶר גְּבַהוּ מְאֹד מְאֹד מְדַעַת אֲנוּשֵׁי וְנַעֲלָמִים מַעֲיִן כָּל חֵי וְכוּ'.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות

מעשה ג' - מחיגר (3) סוף

- כי מגיע כל הזמן מים לאילן מהנחל
- י. למה מנסה המלך של השדים לעקור את האילן לגמרי?
- כי אם לא היה האילן היה טוב לשדים מאוד
- כי עם האילן הזה יכול לבנות הרבה דברים
- כי רצה לעשות שם דרך כבושה
- יא. למה לא מצליח המלך לעקור את האילן?
- כי האילן הוא חזק מאוד
- כי לקחו ממנו הכח
- כי כשבא לאילן אזי האילן צועק מאוד ונופל עליו פחד וחוזר לאחוריו
- יב. האם המלך הצליח להיכנס לתוך העיגול של החכם?
- עשה כישוף ועי"ז נכנס לשם ועוד אחד עמו
- לא נכנס לשם כלל
- החכם פתח לו פתח שייכנס הוא ועוד אחד
- יג. מה עשה המלך של השדים, כדי להראות את כוחו?
- נעשה ענן
- הוציא חרב גדולה
- נעשה גדול מאוד עד השמים
- יד. מה עשה החכם?
- הוציא את המלך מהעיגול והניח אותו
- פחד מאוד ונכנע
- התפלל קצת, ונעשה עב וענן ורעמים ונהרגו שרי המלוכה
- טו. מה ענה המלך של השדים לחכם?
- שילך ממקומו מהר
- שהוא לא מפחד ממה שעשה החכם
- שאתן לך ספר מכל המשפחות של שדים, והבטיח לו שלא יזיקו את כל משפחתו לעולם
- טז. מה צוה החכם לבניו לפני מותו?
- שבעת הצורך ישתמשו בספר של השדים
- שאני מניח לכם הספר הזה, ואל תשתמשו בו, רק יהיה לכם אמונה בהשם יתברך
- שיישרפו את הספר של השדים
- יז. מה עשה הנכד של החכם כשפתו אותו להשתמש בספר של השדים?
- לא שם לבו להם
- הלך והשתמש בספר
- נסע לקבר של זקנו ושאל אותו מה לעשות

- א. מי סיפר למי ש"פעם אחד היה חכם אחד וכו'?
- המלך להענן
- השליח להמלך
- הענן להשליח
- ב. מה היה הקיסר של המדינה?
- חכם
- חכם גדול
- אפיקורס גדול
- ג. מה עשה הקיסר את כל המדינה?
- לחכמים
- לחכמים גדולים
- לאפיקורסים
- ד. להיכן אמר החכם למשפחתו שנפרוש, ולמה?
- אל הישוב, כדי שיהיה לנו מה לאכול
- אל העיר הקרובה, כדי שלא ניהרג כאן
- אל המדבר, כדי שנשאיר בהאמונה בהש"ת
- ה. איך הגיע החכם להיכן שרצה להגיע?
- ע"י שהזכיר שם
- ע"י ספינה
- ברגל
- ו. איזה מקום הוטב בעיניו של החכם?
- המקום הראשון שהגיע לשם
- המקום השני שהגיע לשם
- המקום השלישי שהגיע לשם
- ז. מה עשה החכם כדי שלא יוכלו להתקרב אליהם?
- בנה חומה גבוהה
- עשה עגול סביבותם
- נכנס לתוך מבצר גדול
- ח. מה היה קורה אם אותו האילן נשקה?
- לא היה נשאר מהשדים כלום
- היו השדים משתגעין
- היו השדים מקבלין כח
- ט. למה עומדים השדים יום ולילה וחופרין סביב האילן, כיון שחופרין פעם אחת למנוע המים יספיק?
- כי המדברים עושים מחלוקות בין המלכים ונעשה מלחמה ועי"ז יוכל לבוא מים לאילן
- כי המדברים עושים מחלוקות בין המלכים ונעשה מלחמה ועי"ז נעשה רעידת אדמה ועי"ז יוכל לבוא מים לאילן

וְלֹא נִשְׁאַר מֵהֶם פֶּלֶל, וְנַעֲשׂוּ פְלֵא הָיוּ - בְּהַצְלָחָה גְדוֹלָה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72